

lem intet. Jeg skal oplyse, at det er en almindelig Opfattelse hos de værnepligtige, der have aftjent deres Værnepligt ved 8de Bataillon før Oberstløjtnant Sønderøxes Æra under Oberstløjtnant Holst, at den Gang var Forholdene langt, langt bedre end i 1897, som det her drejer sig om. Naar der er saadan en Forskel ved den samme Bataillon fra Aar til Aar, er det ogsaa givet, at de Forhold, som jeg har omtalt, ikke ere typiske for Garnisonsforholdene Landet over. Men selv om det ikke er typisk, er der dog al Anledning til at drage disse særlige Forhold frem, og hvis det var en hel Landeplage ved alle Regimente og Batailloner, vilde det jo netop være værd at undersøge Forholdene og faa Bugt med dem.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (J. Hage), hvis Udtalelser jeg ikke rigtig forstod, kastede Ordet „løs Tale“ ind i Diskussionen. Jeg havde ønsket, at det ærede Medlem ikke havde brugt dette Udtryk og end ikke antydningssvis havde forudsat, at jeg for med løs Tale. Han nævnde endvidere, at man ikke maatte kræve for meget af Folk, naar de vare økonomisk trykkede. Ingen i dette Ting ønsker mere end jeg, at vi kunde skride til at fremme Underofficerernes Lønningslov, men Forholdene i det hele taget ere jo saaledes, at det vel nok kan anses for ret urimeligt, at vi skulle kunne fremme Lønningslove over en lav Sko, samtidig med, at alt andet ligger i Krog. Saaledes staaer det i alt Fald for mig, og det skal nok vise sig at være rigtigt. Men rent bortset derfra, vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at de paa-talte Forhold stamme fra 1897, og da havde Regeringen end ikke fremsat sit Lønningsforslag. Det er derfor ikke værd, at det ærede Medlem bringer de to Ting i Forbindelse med hinanden. Jeg vil dog endnu sige, at det er en daarlig Moral — undskyld det stærke Udtryk — naar det ærede Medlem vil slaa fast — han har gjort det antydningssvis ret stærkt — at giver man ikke Underofficererne ordentlig Lønning, maa man finde sig i, at de slaa det unge Mandskab. Det ærede Medlem vilde til Dels forsvare Oberstløjtnant Sønderøxe. Jeg skal ikke tage en Debat op med det ærede Medlem om Indholdet af den paa-gældende Tale. Det ærede Medlem udtalte, at man maatte jo huske paa, at der kunde være Overanstrengelse til Stede. Men det kan netop ikke forudsættes den 12te April, da han skal tage mod de mødende Rekrutter. Den Tale maa han kunne have

holdt fuldstændig aandsfrisk uden at være trykket af Overanstrengelse, hverken aandeligt eller legemligt.

Jeg havde desværre ikke Begyndelsen af, hvad det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) udtalte, men jeg fik senere fat paa, at han bebrejdede mig i ret stærke Udtryk, at jeg ikke havde nævnt Navnene paa de Mænd, her er Tale om (M. Madsen: Det er en Misforstaaelse!). Ja, saa skulde jeg have misforstaaet det ærede Medlem i høj Grad. Det blev mig berettet fra flere Sider, at det ærede Medlem ankede over, at de Forhold, jeg havde sigtet til, vare kastede ud i al Almindelighed. Hvad enten det ærede Medlem har brugt stærke eller mindre bebrejdende Udtryk i den Anledning, mener jeg, at naar han har lyst efter Navnene, bør jeg ikke vige tilbage for at nævne dem. (M. Madsen: Men jeg har ikke lyst efter Navnene!). Navnene ere disse: A. er Sergent Poulsen, B. Sergent Jensen, S. Premierløjtnant Hansen, X. Premierløjtnant Schlichtkrull, D. Sergent Christensen, E. Sergent Zahle, H. Sergent Frederiksen, C. Sergent Laursen og Y er Premierløjtnant Kjerulf. Maa jeg saa videre sige til det ærede Medlem, at naar han mener, det er saa let for en menig at klage, saa forbavser det mig allermost, at en Mand der tjener i Hæren, hvad enten det nu er som menig Soldat eller som underordnet eller overordnet Befalingsmand, kan fremsætte det her i Salen. Ogsaa forbavser det mig, at han kan henvise menige Soldater til at skrive i Bladene, hvad der for øvrigt allerede er imødegaaet. Er der noget, jeg vilde fordømme, saa er det dette. Det er et i højeste Grad demoraliserende Forhold, at de kunne tvinges til at skrive i Bladene. Men selv om de kunne tvinges dertil, be- trakter jeg det desuagtet som forkasteligt, om de gøre det. De burde dog gaa den trange Vej, som det er at klage. Det ærede Medlem sagde, at vedkommende blot kunde gaa til sin Kompagnichef. Men han ved jo godt, at en menig Soldat eller en Rekrut skal melde sig først til den, der har fornærmet ham, og naar hans Klage fremmes, gælder det maaske, naar det er en Korparal f. Eks., dennes Afsked. Der kunde nævnes Eksempler, men det ligger uden for min Forespørgsel, og jeg skal derfor ikke komme ind derpaa. Jeg kunde for mit Vedkommende og mange andre kunde nævne Eksempler paa, hvor ilde det er gaaet Folk, der have klaget. En lille Bemærkning kan jeg dog ikke undlade at gøre til det ærede Medlem. Han sagde,